

S A D R Ž A J

UVOD	3
ZABORAVLJANJE	4
TEORIJA ZABORAVLJANJA	5
-POSTUPNO OSIPANJE TRAGOVA PAMĆENJA	5
-NEMOGUĆNOST PRONALAZENJA PODATAKA	6
-REPRESIJA	7
-INTERFERENCIJA	7
PIONIR NA PODRUČJU:EBBINGHAUSOVA KRIVULJA ZABORAVLJANJA	8
VRIJEME I ZABORAVLJANJE	10
kako spriječiti zaboravljanje	10
ZAKLJUČAK	11
LITERATURA	12

UVOD

U društvu je rašireno mišljenje da je zaboravljanje nešto štetno, nešto što treba spriječiti. Ljudima se, na temelju selektivnog pamćenja, u dugoročnom pamćenju ističu tuđi i vlastiti neuspjesi pamćenja, dok se hiljade uspješnih dosjećanja samo u jednom danu ne opažaju. Normalno je da pamćenje mora funkcionisati savršeno, a kada “zakaže” onda se javlja problem. Unatoč tome što nas zaboravljanje ponekad zaista “živcira”, takav način razmišljanja je uglavnom pogrešan. Kada ne bismo ništa zaboravljali, bili bismo invalidi. Sva neugodna sjećanja, svi naši neuspjesi, sve krivo naučeno gradivo, sve što bismo htjeli zaboraviti vrtjelo bi nam se po glavi i dovodilo nas do ludila.

Na pitanja koja su u praksi najzanimljivija, psihologija uglavnom ne daje odgovore. To su pitanja kao: “Zašto neki ljude pamte bolje od drugih?”, “Zašto se ne mogu sjetiti njenog imena, a rekla mi ga je prije nepunih par minuta?” i slična... Ovakvih pitanja ima mnogo, a psihologijska istraživanja većinom su provođena u laboratorijima, u strogo kontrolisanim uslovima, te njihovi rezultati ne pokazuju kako pamćenje funkcionise u stvarnom životu; kod kuće, u školi, na poslu i sličnim situacijama u kojima se svakodnevno nalazimo. Zato se javila potreba da se procesi pamćenja počnu istraživati u prirodnim uslovima, čemu je najviše pridonijeo članak Ulrica Neissera “Pamćenje: Šta su važna pitanja?” (1978.).

On govori kako takva istraživanja mogu biti produktivnija od laboratorijskih. Ipak smatra da je i u laboratorijskim istraživanjima došlo do napretka: sve je manje besmislenih slogova, a sve više rečenica i priča, ali to je još uvijek vrlo daleko od onoga što pamtimo u svakodnevnom životu.

Laboratorijska i praktična istraživanja imaju na neki način različite ciljeve proučavanja; laboratorijska traže opšte zakonitosti, a praktična se vezuju uz specifične zadatke i situacije.

Počeci razvoja eksperimentalne psihologije, ponajviše kroz radove Ebbinghausa krajem 19. stoljeća, značili su i početak eksperimentalnog rada na području pamćenja kao složenog procesa, koji se sastoji od učenja, zadržavanja i dosjećanja (tzv. Kognitivističko shvatanje pamćenja). S napretkom fiziologije, biohemije i ostalih prirodnih znanosti razvija se neurofiziološko istraživanje osnova pamćenja. Veliki broj tih istraživanja bavio se izoliranim problemima, odvojeno od ispitivanja procesa pažnje i percepcije, a zanemareni su bili i ponašajni aspekti pamćenja, što je osnovni pristup psihologije pamćenju. Početkom šezdesetih godina ovog vijeka javlja se shvatanje o pamćenju kao dijelu ukupnog procesa obrade informacija (tzv. “human information processing”), što danas predstavlja dominantan pristup psihologije fenomenu pamćenja. Treba spomenuti da je velik utjecaj na teorije o pamćenju imala matematička psihologija kao i teorija detekcije signala.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com